

Posłaniec św. Brunona

Nr 237

18 września 2016

Gazetka parafii p.w. św. Brunona Bonifacego z Kwerfurtu w Łomży

Przymioty wiary

Studenci i uczniowie doskonale wiedzą, jak trudno przyswoić sobie i nauczyć się na pamięć tekstu, którego się nie rozumie. Gdy decydujemy się na współpracę z kimś, nie bez znaczenia pozostają dla nas cechy, jakimi ta osoba się charakteryzuje: czy jest pracowita, otwarta, prawdomówna, niekonfliktowa, szczerą. Podobnie jest z wiarą, którą my, chrześcijanie, wyznajemy. Nie można jej zaakceptować i uznać za swoją, gdy nie rozumiemy jej treści (oczywiście na tyle, na ile umysł ludzki jest w stanie to uczynić) oraz jeśli nie uświadomimy sobie istotnych cech, którymi się ona charakteryzuje. Wiara chrześcijańska jest „osobowym przyłgnięciem całego człowieka do Boga, który się objawia” (KKK 176). Zastanówmy się nad charakterystycznymi cechami naszej wiary. Są nimi: Boskie pochodzenie, pewność, wolność, rozumność, konieczność do zbawienia. Łaska wiary pochodzi od Boga. W Katechizmie Kościoła Katolickiego czytamy: „Wiara jest darem Bożym, cnotą nadprzyrodzoną wlaną przez Niego” (KKK 153). Katechizm naucza również, że „wiara jest możliwa tylko dzięki łasce Bożej i wewnętrznej pomocy Ducha Świętego”. Ze stwierdzeń tych wynika, że wiara nie zależy jedynie od naszej woli. Jest darem ofiarowanym nam przez Boga. U początków wiary leży łaska Boża, czyli nadzwyczajna pomoc i uzdolnienie, którym Bóg obdarza człowieka. Dopiero wyposażeni w taką pomoc jesteśmy w stanie przyjąć prawdę o Bogu i stworzyć się na Niego. Wiara pochodząca od Boga jest pewna. Oczywiście, nie jest to pewność podobna do tej płynącej z wiedzy i doświadczenia. Wiara jest „pewniejsza niż wszelkie ludzkie poznanie, ponieważ opiera się na samym słowie Boga, który nie może kłamać. Prawdy objawione mogą się czasem wydawać niejasne dla rozumu i doświadczenia ludzkiego, ale pewność zagwarantowana przez światło Bożego Objawienia, jest potężniejsza niż światło rozumu (por. KKK 157). Wiara jest aktem rozumnym. Prawdziwie wierzący człowiek nie może poprzestać na bezkrytycznym przyjęciu do wierzenia poszczególnych prawd, ale stara się je zgłębiać, aby utwierdzać siebie i innych we wierze. Cechą wiary jest bowiem to, że szuka ona zrozumienia. Poprzez lepsze i głębsze poznanie prawd wiary człowiek wierzący zbliża się do Boga, otwiera się na Jego miłość i sam bardziej Go kocha. Jeszcze inną cechą wiary jest jej wolność. Wiara jest odpowiedzią na inicjatywę Boga, ale jest ona odpowiedzią całkowicie wolną. Łaska, którą człowiek otrzymuje, nie zniewala go, ale oświeca, aby dokonywany przez niego wybór był całkowicie wolny. Nikt też nie może nikogo przymusić do wyznawania określonej wiary. Najlepszym wzorem w tym względzie jest Jezus Chrystus, który „wprawdzie wzywał do wiary i nawrócenia, ale nikogo do tego nie zmuszał. «Dał świadectwo prawdziwe, ale zaprzeczającym nie chciał jej narzucić siłą»” (KKK 160). Od wiary zależy nasze zbawienie. Pismo Święte uczy nas, że „bez wiary (...) nie można podobać się Bogu” (Hbr 11, 6), a choć drogi Boże są niezbadane, to jednak ten, kto nie podoba się Bogu, zbawienia nie osiągnie i nie otrzyma życia wiecznego. Wiara jest więc procesem, który trwa przez całe życie człowieka, a naszym zadaniem jest ciągle w niej wzrastać i wytrwać aż do końca. Wierzący posiadamy już bowiem zadatek życia wiecznego.

(c.d. na str. 3)

Ewangelia wg Św. Łukasza (Łk 16, 1-13).

Jezus powiedział do swoich uczniów: «Pewien bogaty człowiek miał rządcę, którego oskarżono przed nim, że trwoni jego majątek. Przywołał go do siebie i rzekł mu: „Cóż to słyszę o tobie? Zdadz sprawę z twego zarządu, bo już nie będziesz mógł być rządcą”. Na to rządcza rzekł sam do siebie: „Co ja pocznę, skoro mój pan pozbawia mię zarządu? Kopać nie mogę, żebrać się wstydzę. Wiem, co uczynię, żeby mię ludzie przyjęli do swoich domów, gdy będę usunięty z zarządu”. Przywołał więc do siebie każdego z dłużników swego pana i zapytał pierwszego: „Ile jesteś winien mojemu panu?” Ten odpowiedział: „Sto beczek oliwy”. On mu rzekł: „Weź swoje zobowiązanie, siadaj prędko i napisz pięćdziesiąt”. Następnie pytał drugiego: „A ty ile jesteś winien?” Ten odrzekł: „Sto korcy pszenicy”. Mówi mu: „Weź swoje zobowiązanie i napisz: osiemdziesiąt”. Pan pochwalił nieuczciwego rządcę, że roztropnie postąpił. Bo synowie tego świata roztropniejsi są w stosunkach z ludźmi podobnymi sobie niż synowie światła. Ja także wam powiadam: „Zyskujcie sobie przyjaciół niegodziwą mamoną, aby gdy wszystko się skończy, przyjęto was do wiecznych przybytków. Kto w drobnej rzeczy jest wierny, ten i w wielkiej będzie wierny; a kto w drobnej rzeczy jest nieuczciwy, ten i w wielkiej nieuczciwy będzie. Jeśli więc w zarządzie niegodziwą mamoną nie okazaliście się wierni, prawdziwe dobro kto wam powierzy? Jeśli w zarządzie cudzym dobrem nie okazaliście się wierni, kto wam da wasze? Żaden sługa nie może dwom panom służyć. Gdyż albo jednego będzie nienawidził, a drugiego miłował; albo z tamtym będzie trzymał, a tym wzgardzi. Nie możecie służyć Bogu i mamonie”».

* * * * *

JAKIE KONTO WYBRAĆ?

Dobra opinia, intratne stanowisko, rozdana miłość, wierny przyjaciel, głęboko przeżyta Eucharystia, modlitwa rodzinna... Zyski te trzeba księgować na oddzielne rachunki. Każdy ma swoje ulubione konto, na rzecz którego dokonuje największej przelewów. Prorok Amos piętnuje transakcje, w których księgowy musiałby zanotować straty w dobrach duchowych (I czytanie). Kieruje swoje prorockie nawoływanie do osób przedkładających sprzedaż zboża nad błogosławieństwo Boże i zbawienie. Ci postrzegają szabat czy now księżycą jako stratę finansową, ponieważ Prawo zabrania wtedy handlować, a nie zauważają nawet możliwości zysków duchowych. Amos promuje zatem konta, w których księguje się miłość Boga, miłość bliźniego, uczciwość, sprawiedliwość społeczną. Natomiast obrotny rządcza, który zdobył sobie przyjaciół mamoną, został pochwalony przez swojego pana, jak relacjonuje św. Łukasza. Czyżby Jezus polemizował z Prorokiem i popierał transakcje, w których przebiegłość stoi ponad miłością? Żadną miarą! Chrystus zwraca uwagę na obrotność rządcy decydującego się na utratę określonego dobra finansowego na rzecz dobra wyższego rzędu – opinii dobroczynicy, przychylności ludzkiej. Rządcza przelał pieniądze na konto relacji międzyludzkich. Natomiast Jezus przelał nawet swoje synostwo Boże – „wydał siebie samego” (II czytanie), aby odkupić ludzi. Odtąd nie ma wątpliwości co do tego, że jedyne konto, na które warto przelać wszystkie dobra, to zbawienie. Używać dóbr tak, „aby wszyscy ludzie zostali zbawieni i doszli do poznania prawdy” (1 Tym 2,4), oto pragnienie Zbawiciela.

* * * * *

Ojciec Święty podczas porannej Mszy w kaplicy swojej watykańskiej rezydencji (12.09.2016)

„Diabeł ma dwa potężne rodzaje broni, żeby niszczyć Kościół: podziały i pieniądze”. „Podziały w Kościele nie dają wzrastać Królestwu Bożemu, nie pozwalają dobrze zobaczyć, jaki jest Pan. Podziały sprawiają, że widać jednych występujących przeciw drugim. Zawsze przeciw! Nie ma oliwy jedności, balsamu jedności. Ale diabeł idzie dalej, nie tylko do wspólnoty chrześcijańskiej, ale wprost do źródła chrześcijańskiej jedności. I to właśnie ma miejsce tu, w Koryncie. Paweł gani Koryntian, bo podziały dochodzą aż do źródła jedności, czyli do celebracji eucharystycznej”.

Przymioty wiary (dokończenie ze str. 1)

Zapamiętajmy: Charakterystyczne cechy naszej wiary to Boskie pochodzenie, pewność, wolność, rozumność, konieczność do zbawienia. Bóg daje nam szczególną pomoc zwaną łaską, dzięki której jesteśmy w stanie uwierzyć Jego słowu. Od ludzkiej strony wiara jest przyjęciem prawd objawionych oraz samego Boga dzięki otwartości serca, umysłu i woli. Jest ona wolna, gdyż Bóg nikogo nie zmusza do przyjęcia prawdy o Nim. Prawdziwa wiara daje pewność doskonałą, niż wszelkie ludzkie poznanie. Jest aktem rozumnym, nie zaś bezkrytycznym przyjęciem twierdzeń dotyczących Boga. Jest ona konieczna do zbawienia. Aby osiągnąć życie wieczne, trzeba jednak wytrwać w wierze aż do końca.

Wiara i rozum

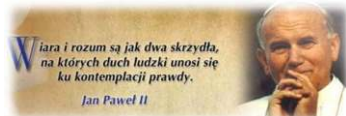
Podczas spotkania z rektorami i delegacjami wyższych uczelni z całej Polski na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu 7 czerwca 1999 r. Ojciec Święty Jan Paweł II powiedział między innymi: „Odkrycie, jakiego dokonał Kopernik i jego znaczenie w kontekście historii nauki, przypominają nam stale żywy spór, jaki toczy się pomiędzy rozumem a wiarą. Chociaż dla samego Kopernika jego odkrycie stało się źródłem jeszcze większego podziwu dla Stwórcy świata i potęgi rozumu ludzkiego, to dla wielu było powodem poróżnienia rozumu z wiarą”. Czy zatem rozum

i wiara rzeczywiście nie dadzą się pogodzić? Katechizm Kościoła Katolickiego uczy: „Chociaż wiara przewyższa rozum, to jednak nigdy nie może mieć miejsca rzeczywista niezgodność między wiarą a rozumem (...). «Dlatego badanie metodyczne we wszystkich dyscyplinach naukowych, jeżeli tylko prowadzi się je w sposób prawdziwie naukowy i z poszanowaniem norm moralnych, naprawdę nigdy nie będzie się sprzeciwiać wierze, sprawy bowiem świeckie i sprawy wiary wywodzą swój początek od tego samego Boga. Owszem, kto pokornie i wytrwale usiłuje zbadać tajniki rzeczy, prowadzony jest niejako, choć nieświadomie, ręką Boga».” (KKK 159; KDK 36). Od czasów oświecenia, głoszącego kult rozumu i wiedzy, człowiek boryka się jednak z dramatem rozdźwięku między rozumem a wiarą. Są ludzie, którzy twierdzą, że dla światłego, wykształconego człowieka przyznawanie się do wiary w Boga jest czymś niestosownym. Wiarę traktują jako „ukojenie” dla ludzi biednych, niezaradnych, niewykształconych, zapóźnionych – jednym słowem – maluczkich tego świata. Z zachwyty nad postępem współczesnej cywilizacji zrodziło się też przekonanie, że nauka może rozwiązać wszystkie problemy świata i człowieka. Doświadczenie pokazuje jednak, że żadna z dyscyplin naukowych nie jest w stanie odpowiedzieć na najbardziej podstawowe pytania człowieka: Kim jestem? Skąd przychodzę i dokąd zmierzam? Dlaczego istnieje zło? Co czeka mnie po tym życiu? Na te pytania odpowiada jedynie wiara. Jak nauczał Ojciec Święty Jan Paweł II w encyklice „Fides et ratio”, wiara i rozum są dwoma skrzydłami, na których człowiek wznosi się do poznania Najwyższej Prawdy. Muszą ze sobą zgodnie współdziałać i nawzajem się uzupełniać. Wiara nie boi się rozumu, ale domaga się rozumowych uzasadnień. Rozum zaś, gdy osiągnie szczyt swoich możliwości poznawczych, uznaje za konieczne przyjęcie dalszych rozstrzygnięć wiary. We wszystkich czasach wielu wielkich uczonych było ludźmi głęboko wierzącymi. Należą do nich m.in.

Linneusz, Pasteur, Kepler, Newton, Volta, Amper, Planck czy Heisenberg. Niemiecki noblista w dziedzinie fizyki Albert Einstein (1879 – 1955) stwierdził natomiast, że „wiedza bez religii kuleje, religia bez wiedzy jest ślepa”. Dogłębne poznanie świata i dziejowych wydarzeń nie jest zatem możliwe, jeśli człowiek nie uznaje wiary w Boga, który w nich działa. Rozum może odkryć istnienie Boga, ale sam – bez wiary – nie pozna Jego istoty, tego, że Bóg jest miłością i miłosierdziem. Nie potrafi też pojąć

tajemnicy Chrystusa ukrzyżowanego i zmartwychwstałego. Tajemnicę można przyjąć jedynie przy pomocy wiary. Za Katechizmem trzeba koniecznie podkreślić, że „racją wiary nie jest fakt, że prawdy objawione okazują się prawdziwe i zrozumiałe w świetle naszego rozumu naturalnego. Wierzmy z powodu autorytetu samego objawiającego się Boga, który nie może ani sam się mylić, ani nas okłamać” (KKK 156). Co czynisz, by Twoja wiara się umacniała? Co może stać się z wiarą, która gardzi rozumem? Czy nie ulegasz pokusie wiary jedynie w to, co widzialne i dostrzegalne zmysłami? Zapamiętajmy: Nie można rozdzielić wiary i rozumu nie pozbawiając człowieka możliwości właściwego poznania siebie, świata i Boga. „Sprawy świeckie i sprawy wiary wywodzą swój początek od tego samego Boga” (KKK 159). „Wiedz, abyś uwierzył; wierz, abyś wiedział” – tak ujął relacje między wiarą a rozumem św. Augustyn (354–430). Tej dewizie Kościół jest wierny przez całe swoje dzieje.

Ogłoszenia DUSZPASTERSKIE

1. „Nie możecie służyć Bogu i mamonie” – przestrzega nas dzisiaj Pan Jezus. Ta Chrystusowa przestroga każe nam zadać pytanie o nasz system wartości, o priorytety w naszym życiu.
2. W dzisiejszą niedzielę obchodzimy w naszej Ojczyźnie Dzień Środków Społecznego Przekazu. Ogarniamy modlitwą dziennikarzy, reporterów i wszystkich pracujących w różnego rodzaju mediach, by stawali się przekazicielami prawdy i trwałych, nieprzemijających wartości.
3. Solenizantom i jubilatom tygodnia składamy serdeczne życzenia zdrowia i wielu Bożych łask. O dar miłosierdzia i życia wiecznego pomódlmy się dla naszych ostatnio zmarłych parafian.

Wasz Proboszcz

* * * * *

W TYM TYGODNIU PATRONUJĄ NAM:

- **w niedzielę**, 18 września – **św. Stanisław Kostka**, jezuicki nowicjusz odznaczający się wielką pobożnością i pragnieniem całkowitego poświęcenia się Bogu, które realizował nawet wbrew woli rodziców; patron nowicjuszy, dzieci i młodzieży oraz naszej Ojczyzny;
- **w wtorek**, 20 września – **święci męczennicy z Korei**, pierwszy koreański kapłan Andrzej Kim Taegon, wybitny apostoł świecki Paweł Chong Hasang oraz ich towarzysze;
- **w środę**, 21 września – **św. Mateusz**, Apostoł, powołany przez Chrystusa poborca cła i podatków dla rzymskiego okupanta, autor Ewangelii, która wskazuje ścisły związek między Starym i Nowym Testamentem;
- **w piątek**, 23 września – **św. Ojciec Pio**, jeden z najbardziej popularnych i znanych świętych minionego stulecia; z jego kapłańskiej posługi, zwłaszcza z sakramentu pojednania i duchowego kierownictwa, korzystało wielu pielgrzymujących do San Giovanni Rotondo, gdzie wypełniał swoje zakonne i kapłańskie obowiązki.

Porządek nabożeństw w naszym kościele

Msze św.: w niedzielę: 7⁰⁰, 9⁰⁰, 11⁰⁰, 13⁰⁰, 16⁰⁰ (w kościele na cmentarzu), 18⁰⁰

w dni powszednie: 7⁰⁰, 18⁰⁰.

Kancelaria czynna Pn. – Czw. 8³⁰-10⁰⁰; Pt. i Sb. 16⁰⁰-18⁰⁰

Parafia Rzymsko - Katolicka pw. św. Brunona Bonifacego z Kwerfurtu

ul. Wojska Polskiego 135, 18-400 Łomża

Konto: Bank Pekao SA 57 1240 1532 1111 0000 2055 6732

Proboszcz i kancelaria tel. 86 216 39 55, wikariat tel. 86 216 94 50

E'mail: brunon.lomza@gmail.com

strona internetowa: www.brunon.lomza.pl